

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. prosince 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle § 2 odst. (1) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

J ú v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňující hmotněprávní výtku podle § 281 čís. 10 tr. ř. tvrdí, že čin obžalované bylo by lze podřaditi jen pod ustanovení § 2 odst. 2 zák. o úplatkářství, nikoliv pod předpis odstavce prvního, ježto prý šlo jen o nepatrný prospěch, předpokládá-li se (rozsudek ovšem neměl důvodu s otázkou tou se zabývati), že činem obžalované byl dotčen (důležitý) veřejný zájem. Jest ovšem připustiti, že výše úplatku není o sobě v určitém případě jediné rozhodnou pro otázku, zda jde o »nepatrný prospěch« osoby, již byl úplatek nabídnut, slíben nebo poskytnut, pokud se týče požadován nebo přijat; v zákoně použitý pojem »nepatrného prospěchu« má povahu relativní a jest stupeň prospěchu vždy určiti podle povahy případu. Ohledně činnosti obžalované však rozsudek zjišťuje, že »částka nabídnutého úplatku nemůže býti pokládána za malou«, a vyjadřuje slovy těmi, že nešlo u Š-a o prospěch nepatrný, který mu vzhledem k okolnostem případu měl vzejíti z poskytnutého daru. Toto právní hodnocení výše úplatku obžalovanou poskytnutého odpovídá též plně smyslu zákona, neboť částka 100 Kč vzhledem k celkovému hospodářskému stavu a k nynější hodnotě peněz nemohla představovati u respicienta pohraniční finanční strážě při jeho služebních příjmech platovým zákonem upravených, a takto též zrušovacímu soudu známých, prospěch jen nepatrný, nýbrž převyšovala stupeň pojmu toho. Podřazením činnosti obžalované pod skutkovou podstatu přečinu úplatkářství podle § 2 odst. (1) zák. čís. 178/1924 sb. z. a n. nebylo tudíž použito zákona nesprávně.

Čís. 3633.

Ustanovení § 122 a) tr. zák. nechrání abstraktní pojem Božské bytosti, nýbrž představu o Bohu, jak se vytvořila naukami té které církve (náboženské společnosti zákonem uznané); pokud výraz »Pámbíček« znamená Boha v tomto smyslu.

Rouháním není jen popírání jsoucnosti Boha způsobem zlehčujícím, nýbrž jakýkoliv, k Bohu se vztahující projev nevážnosti, neúcty, posměchu, pohrdání neb opovržení, jakékoliv jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha neb odpírá Mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 15. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství podle § 122 a) tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní lze přisvědčiti názoru stížnosti, že ustanovení § 122 písm. a) tr. zák., část předpisů o trestnosti rušení náboženství, nechrání abstraktní pojem Božské bytosti, nýbrž představu o Bohu, jak se vytvořila naukami té které z církví a náboženských společností zákonem uznaných. Avšak jiným názorem neřídil se ani soud nalézací, dav v rozsudku výrazu »Pámbíček« výklad pro zrušovací soud závazný, že slovem tím označuje venkovský lid všeobecně Boha, jak si Ho podle běžné nauky církevní (rozuměj podle souvislosti římsko-katolické) představuje. Další námitka, že souzené projevy vypadají ze skutkové podstaty zločinu podle § 122 písm. a) tr. zák., pokud se týče nenaplňují pojem rouhání se Bohu, protože obžalovaný nechtěl se dotknouti jsoucnosti Boha, nepopíral jsoucnost Boha, nýbrž srovnával Ho jen s lidmi, neobstojí. Rouháním není jen popírání jsoucnosti Boha způsobem zlehčujícím, nýbrž jakýkoliv, k Bohu se vztahující projev nevážnosti neúcty, posměchu, pohrdání neb opovržení (rozhodnutí čís. 1512 sb. n. s.), jakékoliv jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha neb odpírá Mu způsobem opovrhlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost (rozhodnutí čís. 2002 sb. n. s.). Proto nelze podřazení souzených projevů pod pojem rouhání se Bohu shledati právně pochybeným, an soud výkladem projevů těch zjistil, že obžalovaný jimi srovnával Boha se sebou samým a přikládal Mu funkce a pudy, o nichž se veřejně ani mezi slušnými lidmi nemluví, ba — jak sluší dodat — dokonce spíše tím i na Boha vyslovil žádost, jejíž vyslovením projevuje se i pouhému člověku nejhlubší opovržení.

Čís. 3634.

Dohled ve smyslu § 132 tr. zák. zahrnuje při vězních nejen jejich bezprostřední hlídání v technickém slova smyslu, vykonávané dozorci vězňů, nýbrž i výkon každé pravomoci, která jest příslušnými předpisy propůjčena nad vězni určitým úředním osobám k tomu účelu, by byl zabezpečen řádný výkon vazby na osobách jí podrobených.

Trestankyně je svěřena dohledu inspektora vězeňské stráže ve smyslu § 132 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. října 1929, Zm I 272/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku